

РЕШЕНИЕ

№ 398

гр. Пловдив, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XIV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анна Ив. Иванова

Членове: Иван Ал. Анастасов

Цвета Б. Борисова

при участието на секретаря Валентина П. Василева
като разгледа докладваното от Иван Ал. Анастасов Въззивно гражданско дело № 20245300500094 по описа за 2024 година

Производството по делото е образувано по въззивна жалба от Щ. Х. против решение № 260036/08.03.2023г. по гр.д.№ 16115/2020г. на ПдРС, XVII гр.с., в частта, с която в производство по искове по чл.422 от ГПК по отношение на жалбоподателката е признато за установено, че същата дължи на Етажната собственост с административен адрес: гр. *****, с управител „Агенция Монк“ЕООД, сума в общ размер от 112 лева, от която 42 лева, представляваща такси за поддръжка и управление за периода от м. август 2019 г. до м. декември 2019г. и 70 лева- такси за поддръжка и управление за периода от м. януари 2020г. до м. юни 2020г.. Във въззивната жалба се сочи, че решението в обжалваната му част е недопустимо, необосновано и неправилно. В допълнение към въззивната жалба са изложени конкретни доводи по същество на спора по делото, а именно че понастоящем законен представител на Етажната собственост е „Райли 84“ЕООД. Сочи се, че РС неправилно е кредитирал заключението на съдебната счетоводна експертиза, основаващо се единствено на документи, изходящи от насрещната страна. Твърди се, че РС не е изпълнил задължението си за изготвяне на доклад по делото. Иска се цялостна отмяна на обжалваното решение и връщане на делото за разглеждане от друг състав на ПдРС с даване на указание за извършване на съдебна почеркова експертиза, при условия на евентуалност се иска решението да бъде отменено в уважителната му част. Заявено е искане да се изиска и приложи гр.д. № 10687/2021 г. на ПдРС, XIX гр.с., по което се твърди, че е постановено решение по аналогичен казус като искът на ЕС е бил отхвърлен. Към допълнението е приложена служебна бележка от „Райли 84“ЕООД в уверение на това, че към 31.3.2023 г. жалбоподателката няма неплатени парични задължения към ЕС на адрес: гр. *****. Приложено е също така копие от протокол за проведено на 26.05.2022г. ОС със списък на собствениците и договор за управление на ЕС от 18.06.2022г., сключен с „Райли 84“ЕООД.

От „Агенция Монк“ЕООД е подаден отговор на въззивната жалба, с който се

поддържа, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно.

ПОС, XIV гр.с., като се запозна с материалите по делото, намира следното:

Производството по гр.д.№ 16115/2020г. на ПдРС, XVII гр.с. е образувано по искова молба от „Агенция Монк“ЕООД против Щ. Д. Х., с която са предявени обективно съединени иски по чл.422 от ГПК, вр. чл.79, ал.1 от ЗЗД за това да бъде признато за установено по отношение на ответницата, че същата дължи на ищеца заплащане на сумата от 70 лева, представляваща дължими в полза на управляващото дружество / дружеството- ищец, в качеството му на управител на Етажната собственост в сграда с административен адрес: гр. *****/ вноски, съгласно договор за управление и поддръжка от 05.07.2018г., за периода от месец август 2019г. до месец декември 2019г. вкл., както и сумата от 84 лева, представляваща дължими вноски по същия договор за периода от месец януари 2020г. до месец юни 2020г. В исковата молба се твърди, че ответницата е собственик на ап.№ ***** и като такава има задължение да заплаща съответна част от договореното с договора за управление и поддръжка възнаграждение за управителя „Агенция Монк“ЕООД. Тя не изпълнила това свое задължение през периода от месец август 2019г. до месец юни 2020г., въпреки нееднократно отправените й покани за това. В становище от „Агенция Монк“ЕООД по отговора на исковата молба / л.63 и сл. по делото на ПдРС/ изрично се сочи, че всеки един етажнен собственик се явява възложител по договора за управление и поради това ищецът- управител на етажната собственост, е легитимиран да предяви иск за неплатеното му възнаграждение пряко срещу отделните неизправни етажни собственици.

Съгласно чл.269, изр.1, предл.2 от ГПК, въззивният съд следи служебно за допустимостта на първоинстанционното решение в обжалваната част, поради което дори да не е направено изрично оплакване за недопустимост, то той е длъжен да се произнесе по този въпрос. От съдържанието на исковата молба и становището по отговора на същата категорично става ясно, че ищец по делото на ПдРС е „Агенция Монк“ЕООД, а не представляваната от него Етажна собственост с административен адрес: гр. *****. Етажната собственост представлява неперсонифицирана общност от етажни собственици, която несъмнено не е юридическо лице, но в определени случаи законът ѝ придава процесуална правоспособност. Съгласно чл.23, ал.4 от ЗУЕС, управителят представлява пред съда собствениците в етажната собственост по исковите, предявени срещу собственик, ползвател или обитател, който не изпълнява решение на общото събрание или задълженията си по този закон. Това обаче не означава, че във всеки един случай, когато искът е предявен от управителя на етажната собственост, за ищец следва да се счита етажната собственост / общността от всички етажни собственици/. За да се приеме, че ищец е етажната собственост, следва от обстоятелствената част на исковата молба и петитума ѝ недвусмислено да следва, че се търси защита на материални права, чийто титуляр се твърди да е етажната собственост. В конкретния случай е точно обратното- в исковата молба като ищец е посочено единствено „Агенция Монк“ЕООД, твърди се, че сумата от общо 154 лева се дължи пряко на това дружество и с петитума е поискано да бъде признато за установено, че вземането за посочената сума съществува в полза на същото това дружество. В становището по отговора на исковата молба категорично и ясно е мотивирано, защо ищец счита, че разполага с право на иска директно спрямо всеки един отделен неизправен етажнен собственик. С обжалваното решение ПдРС се е произнесъл по иски от Етажната собственост с административен адрес: гр. *****, а не по исковите на „Агенция Монк“ЕООД. Постановеното по отношение на ненадлежна, неучастваща в производството по делото страна- ищец, се явява недопустимо и поради това ще следва да бъде обезсилено, като делото бъде върнато на друг състав на ПдРС за постановяване на решение по предявения от „Агенция Монк“ЕООД иск.

Тъй като исковото производство по чл.422 от ГПК се явява продължение на заповедното производство, допустимостта на исковото производство е в зависимост от това, как е иницирано и се е развило заповедното производство. Исковите по чл.422 от ГПК, вр. чл.79, ал.1 от ЗЗД са предявени за установяване на претендиращи от ищеца вземания, за издаването на заповед за изпълнение на които е подадено заявление по чл.410 от ГПК по приложеното ч.гр.д.№ 13383/2020г. на ПдРС, XXI гр.с.. Заявлението, както и исковата молба

по гр.д.№ 16115/2020г. на ПдРС, XVII гр.с., са подадени от „Агенция Монк“ЕООД в лично качество и за негови лични вземания. С издадената заповед № 260788/19.10.2020г. обаче е разпоредено въззиваемата Щ. Х. да заплати сумата от 154 лева на Етажната собственост с административен адрес: гр. *****. От заявителя не е поискано извършването на поправка на очевидна фактическа грешка в заповедта. Поради това, при новото разглеждане на делото ще следва първо същото да се върне на заповедния съд за извършване на служебна преценка относно наличието на такава очевидна фактическа грешка в заповедта.

С настоящето решение не следва да бъдат присъдени съдебни разноси, тъй като същите се дължат, съобразно с крайния изход на спора по делото. В този смисъл първоинстанционното решение ще следва да бъде обезсилено и в частта, с която жалбоподателката е осъдена да заплати на „Агенция Монк“ЕООД 300 лева- съдебни разноси.

Предвид гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 260036/08.03.2023г. по гр.д.№ 16115/2020г. на ПдРС, XVII гр.с., в частта, с която в производство по искове по чл.422 от ГПК по отношение на жалбоподателката Щ. Д. Х. е признато за установено, че същата дължи на Етажната собственост с административен адрес: гр. ***** , с управител „Агенция Монк“ЕООД, сума в общ размер от 112 лева, от която 42 лева, представляваща такси за поддръжка и управление за периода от м. август 2019 г. до м. декември 2019г. и 70 лева- такси за поддръжка и управление за периода от м. януари 2020г. до м. юни 2020г., както и в частта, с която жалбоподателката Щ. Х. е осъдена да заплати на „Агенция Монк“ЕООД 300 лева- съдебни разноси.

ВРЪЩА делото на друг състав на ПдРС за произнасяне по исковете за установяване на дължимостта на горепосочените суми по отношение на ищеца „Агенция Монк“ЕООД, с указание новото разглеждане на делото да започне с връщането му на заповедния съд, с оглед извършване на преценка за евентуално отстраняване на очевидна фактическа грешка в издадената заповед за изпълнение на парично задължение № 260788/19.10.2020г..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____